

LENGYEL JÁNOS

A GÉPEZET BEINDUL

Mitracsek, azt követően, hogy kikelt koporsójából, ahová az írói szeszély jutatta személytelen személyiségét, még csak nem is volt szaga (hiszen az csak a valóságnak van, meg valami ángliusnak a ködös brexit földjén, akit Forsytenak nevezett anno a tv-műsoros újság), mármint nem árasztotta magából az oszlásnak indult hús jellegzetesen orrfacsaró bűzét, mint ama mondabeli Lázár (nem György, és főként nem János) anno Júdeában tette az vala. Mármint, ahogy azt a Bibliának nevezett „besztszeller” egyes szerzői hittel telve állítják. Itt jutott eszembe, hogy az évszázadok során a Bibliát adták el, ha úgy tetszik, vásárolták meg a legtöbb példányban. Felmerült bennem a kérdés, ki, kik vették fel a honoráriumot, kinek fizették ki a horribilis összeget a szerzői jogokért? Nem várok választ, a kérdés csak költői volt.

Szóval a temetés. Ezúttal másként alakult a történet, a megváltó egy mobilhívás képében érkezett, de ez így igencsak képzavaros szöveg, még az íróhoz képest is. Tehát, leszámítva azt a kissé áporodott illatot, hiszen ki tudja, meddig feküdt abban a koporsóban, viszonylag normálisan nézett ki. Most akkor tisztázzuk, milyen is a normálisan kinéző emberi lény, mégha az illető egy másik ember elméjének köszönheti létét? Ahhoz, hogy maradéktalanul megválaszoljam ezt a kérdést, vissza kell kanyarodnom az ősrobbanáshoz. Na, szóval, kezdetben vala az ige, később jött a cselekmény és az állítmány...

– Tovább! – kiáltott rá az íróra az Olvasó kollektív egója.

Jól van, rendben, értem ám a célzást. Ezek szerint nem csupán filozófutálják, de a fiát sem kedvelik errefelé. Tehát folytatom Mitracsek szerencsés visszatérésének ismertetését. A legutóbbi kötet megjelenése és a temetése közti időben nem volt lehetősége a tisztálkodásra. Szóval, egy kiadós zuhany és egy váltás ruha megtette a hatását. Mitracsek illő öltözetben látogatta meg a dörzsölt ügyvédet, aki már kész szerződéssel várta őt. Megalkudtak az összegben is. Mivel Mitracsek nem rendelkezett kellő jövedelemmel, az ügyvéd úgy állapodott meg vele, hogy majd az írótól bevasalt pénzből fogja le az őt jogosan megillető 80%-ot. Ez egy jutányos szerződés, mindenki csak jól jár, kivéve persze az író. Mitracsek többször megismételte, hogy attól ugyan nem sok pénzt várhatnak, mert szegény az,

mint egy Bereg-vidéki önkormányzat egere, de van, ahol még számítógép sincs. Ám a jogtalanság pusztaságában edződött jogkiforgatónak már megvolt a koncepciója. Minden lépést gondosan megtervezett.

Most nem részletezem az olvasók számára, hogy milyen praktikákat eszelt ki, milyen csapdákat és buktatókat készített elő az író számára. Miután Mitracsek megkapta a megfelelő utasításokat, elköszönt az ügyvédtől, majd sietősen távozott. Már alig várta, hogy kint lehessen, mind a teremből, mind a joghúzás labirintusából. Egészen belefájdult a feje, és egy pillanatra már sajnálni kezdte az írot, aki még gyanútlanul élte eseményekben nem éppen bővelkedő életét. Nem sejtette, nem is sejtette, mert a forgatókönyvben ez áll, hogy mi vár rá a közeljövőben. De, ha nem sejt semmit, mint egykor Geszti Péter sejtje, akkor nyugodtan felveheti vele a kapcsolatot, hiszen Mitracseknek sürgős segítségre volt szüksége. Az még rendben van, hogy észrevétlenül léphet át egyik színből a másikba, másik városból a harmadikba, oda és máshova, de végül neki is csak szüksége van egy helyre, ahol megpihenhet, ahol meghúzhatja magát. No, meg az írótól legutóbb kapott pénz is fogytán volt. Tervbe vette, hogy segítséget kér néhány segélyszervezettől, de előbb az írot vámolja meg. Végül is ő teremtette, ezáltal felelősséggel tartozik iránta, mint a Kisherceg a megszelídített róka iránt. Igaz, őt az író a legkevésbé sem szelídítette meg, sőt. De akkor is. A gondolatot tett követte, már hívta is a jól ismert számot, ami igencsak sűrűn változik.

– Halló, igen, tessék! – szólalt meg egy álmos hang.

– Én vagyok, Mitracsek.

– Nocsak, most alaposan megleptél, neked éppen nem két méterrel az életszínvonalad alatt kellene lenned? És mióta használsz te mobilt ahhoz, hogy beszólj nekem? – mondta meglepetten L. J., vagy az író, vagy már nem is tudom, hogy is van ez kettőnk, kettőjük között. Kedves Olvasó, oszd be, hogy éppen ki van színen, és ki az, aki színtelen! Mitracsek amúgy is szüntelen az előtérbe tolakodik, de azért a teremtőjének is kijár némi rivaldafény. Ezt viszont az egykori klasszis brazil csatár, Rivaldo is mondhatta volna.

– Ott is voltam, ám a kritikus pillanatban, hangsúlyozom, a kritikus pillanatban meggondoltam magam, szeretnék lenni még. Remélem, ebben nem akadályozol meg, nem teszel nekem megint keresztbe. Írjál nekem egy helyet, ahol elszállásolhatom magam! Na meg pénzre is szükségem lenne. Nyugodj meg, egyedül vagyok, Anna most nincs velem!

– Mondd csak el, mi is történt! Megszöktél a temetésedről? Miért? Mit keresel éppen Budapesten? Mihez akarsz kezdeni? Megbeszéltük, hogy amíg

a Múzsám Londonban mosogat egy francia étteremben, a sírodban maradsz és meghúzod magad. Ha visszatért hozzám, majd folytatjuk a történetedet. Még rengeteg jó ötletem van. Beígértem neked az európai körutat is.

– Semmi komoly, csak van némi elintéznivalóm. Na, meg bekerültem a *Maradj talpon!* című vetélkedőbe is. Hátha végre szerencsém lesz, és nyerek egy nagyobb összeget. Akkor majd nem kell pályáztatnod évekig, majd én finanszírozom a könyvek kiadását. Ne gondold, hogy megint kapsz majd ösztöndíjat az NKA-tól! Ott főként a bennfentesek, a jó kapcsolattal rendelkezők szerepelnek sikeresen. Ez is csoda, hogy tízedik nekifutásra végre sikerült némi támogatást szerezned. Hiába, ahogy a botswanai közmondás tartja, addig jár az ember a kútra, amíg ki nem szárad.

– Na, mindegy is, inkább hagyjuk ezt a témát! Ne a nagy nyilvánosság előtt tárgyaljuk ezt meg! Ugyan miért ne nyerhetnék újra ösztöndíjat? Hiszen éppen te vagy a biztosítékom erre, ha nem is te, még rengeteg téma van elfekvőben, ami papírért és nyomdafestékért kiált. A másik, meg az, hogy ne igyál előre a kutya bőrére! Még be sem jutottál a játékba, és te már költenéd is a nem létező nyereményedet? No meg, ha történetesen nyernél is, nyomban elfelejtenéd az imént tett ígéretedet.

– Az ember már csak ilyen, még ha költött is. Ne felejtsd el, hogy nagy részben a te jellemvonásaidat örököltem! Ez lett hát örökségem. Jajj nekem!

– Ez igaz, de miért beszélünk mobilon? Teljesen le fog merülni az egyenleged. Amúgy sincs pénzed, hiszen éppen most próbálsz lehúzni. Most nem tudok veled találkozni, dolgom van. Amúgy sem a belvárosban vagyok.

– Akkor légy szíves utalj a számlámra némi pénzt! Legfeljebb, majd a nyereményemből megadom! Ez most nagyon fontos. Előre is köszönöm.

Az író kétszeresen is meg volt lepődve. Először, hogy Mitracsek újra felbukkant Budapesten, másodszer pedig, amiért ilyen udvariasan, mármár behízeltő hangnemben beszélt vele. Vajon miben sántikál a lóköttő? Miben mesterkedik már megint ez az átokfajzat?

– Na, akkor intézkedsz?

– Rendben, két óra múlva a számládon lesz a pénz, estére pedig lesz lakhelyed is.

Mitracseket örömmel töltötték el a hallottak, lesajnálóan gondolt az íróra.

– Ez valóban egy igazi balfék. Ilyen könnyen sikerült átvernem. Éppen az ellene irányuló hadjáratot készítem elő és még ő segít szállással és pénzzel. Jól mondta a patkányképű. Hiába, na, tipikus magyar, lovagiasan önsorsrontó. Még akkor sem ismeri fel az igazi ellenséget, amikor az orra

előtt áll és kiforgatja mindenéből. Még szállást is biztosít nekem, holott az sincs kizárva, hogy záros határidőn belül neki sem lesz hol laknia.

– Nem tudom eldönteni, hogy ez naivitás, határtalan ostobaság, vagy valóban ilyen jólelkű lenne? Á, nem, egy cinikus ember nem lehet jóindulatú. Az teljes-séggel kizárt. Ahogy elbánt velem, sőt a családommal is, az nem egy szentéletű emberre vall. Mindent és mindenkit kész feláldozni egy jó poénért, egy ütős befejezésért. De valóban így lenne? Majd elvállik, mint kínai cipő a talpától.

Közben megérkezett egy ódon bérpalota elé. Kikereste a megfelelő cse-
ngőt, ahol ez állt: Költött Irodalmi Alakok, Szereplők Szakszervezete. Az
ügyvédtől kapta meg a szervezet címét. Korábban nem hallott arról, hogy
a kitalált irodalmi alakok számára létezik bármilyen érdekvédelmi szerve-
zet. Mennyire, hogy létezik, több is. Előbb a KIASZSZ-t kereste fel, hogy
belépjen és egyúttal a segítségüket kérje az íróval szemben. Forradalom ez
a javából, jogos lázadás az írói önkény ellen. Így vált Mitracsekből, szürke
kisvárosi alakból, rendíthetetlen szabadságharcos. Lelki szemei előtt Barr
Kochba, Spartacus, Baudica királynő, William Wallace, Budai Nagy Antal,
Bocskai István, Thököli Imre, II. Rákóczi Ferenc, Garibaldi, Mahatma
Gandhi, a Tenkes kapitánya és Szándokán alakja sejlett fel. Micsoda bátor-
ság, micsoda elszántság, micsoda zsenialitás...

– Ödön, azért ne ragadd el magad! – szakította félbe Mitracsek való-
ságtól elrugaskodó gondolatmenetét Édes Anna kevésbé édes hangja.